Ч. 32. Неділя 23 (10) лютого 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Вибори до краевих соймів. — З австрийскої делеґациї. — Справа балканьска. — Сербія і Чорногора.

Вибори до краевих соймів, які заняли богато політиків так, що они навіть покинули на деякий час віденьский терен, почали ся дня 19. голосованем в тирольскій куриї сільских громад. Вислід тих виборів, які переводжено в 34. округах, незвичайно знаменний. Доси відомо, що послами вибрано 20 християньских социялів, 8 членів християньскої італіяньскої партиї та чотирох італіяньских консерватистів. Загалом отже побідили християньско-социяльні елементи і в таборі італіяньскім і в таборі німецкім, випираючи з давного домінуючого становища старо-клерикалів. Консервативні елементи можуть числити ще на деякі здобутки по містах, але они не можуть бути значні, а в найліпшім разі добудуть ще два три мандати. Здає ся м. и., що мандат добуде собі на ново теперішний маршалок краю др. Катрайн в горішно-іньскім виборчім окрузі, де против него антисеміти не поставили ніякого кандидата, так що борбу прийде ся єму звести лише з німецким поступовцем Дайчом, котрий живе в Монахові. Такий вислід тирольских виборів вплине рішучо на реформу соймової виборчої ординациї в Тироли, якою головно займе ся нововибраний сойм. Італіянці заявляють ся за чотироіменним правом голосованя а евентуально за найдальше ідучим розширенєм виборчого права. Німецкі християньскі социяли заявляють ся також за усуненєм всіх привілеїв, хоч ясно ще не сказали, яка саме виборча реформа становить їх проґраму, їх праса атакувала прим. дуже остро кандидатуру німецких поступовців в Боцен, дра Вальтера, за те, що він заявив ся за знесенем куриї прелатів. — Попри те не остане вислід тирольских виборів без впливу на загально державну політику, скріплюючи становище християньско-социяльних елементів також в парляменті.

В куриї міст вибрано трех вільнодумних Німців, двох консерватистів, двох християньских социялів та пятьох ліберальних Італіянців і одного клерикального.

На послідні́м засіданю австрийскої делеґациї дебатовано дальше над войсковим ordinarium. Дел. Альбрехт (нім пар. люд.) зазначив, що буде голосувати за буджетом. Обговорюючи справу войскових достав, виступає за більшим увзглядненем дрібного промислу. Дел. Дрексель виводить, що христ.-соц. партия найрадні́йше піднесла би поклик „проч з мілітаризмом", але стале войско є конечне з огляду на конечну оборону перед людскими пристрастями; також і Швайцария признала недостаточність загального уоруженя. Бесідник обговорює орґанізацию войска та домагає ся, щоби з огляду на проектоване заведенє 2-літної служби дбати о вне́бразованє населеня в штуці стріляня і ґімнастиці. Обговорює справи підофицирів і цертифікатистів та домагає ся заступленя старих официрів молодшими. Вимагає також щоби в справі поєдинків официри приноровлювали ся до понять, які загально панують в сій квестиї. Бесідник буде голосувати за уділенем потрібних засобів войсковій управі в тій надії що та управа увзглядни́ть бажаня населеня Він займає становище Австрийця і бажає, щоби Австрия розвивала ся. На виводи ті а особливо на атакованє социялістів реаґував дел. Шумаєр. Социяльні демократи ведуть в імени культури борбу на всіх полях, не спинять ся в сих змаганях в справі перетвореня сталого войска на загальну народну мілїцию і будуть безупинно стреміти при помочи всіх засобів до того, щоби сотворити потрібні задля сего условини. Дел. Лягіня (Хорват) застеріг ся в своїх виводах зі всею рішучостию против упривілейованя угорскої мови перед иншими мовами а

4)

Банкнот на міліон фунтів.

(З анґлійского — Марк Твайна).

(Конець).

— Генриху! — скрикнув, коли скінчив — ти можеш мене уратувати! Ти один можеш то зробити. Чи зробиш то для мене?

— Скажи мені, яким способом?

— Дай мені міліон на інтерес і тілько, аби я міг до дому вернути. Не відмовляй, прошу тебе, не відмовляй!

Смертний під виступив на мене і вже, вже мав я на кінци язика: „друже, я такий сам бідака, як і ти, не маю нічого, крім довгів" — коли нагле блиснула мені ґеніяльна гадка і я сказав холодно, як перший ліпший богач:

— Добре, виратую тебе, друже.

— В такім случаю, я вже виратований! Нехай тобі Господь винагородить і —

— Дай мені насамперед скінчити. Виратую тебе, але не в той спосіб, який по всіх неповодженях, які ти перейшов, був би для тебе некористний. Я не маю наміру куповати копальні; можу моїм капіталом о много ліпше обертати в такім промисловім центрі, яким є Льондон. Але інтерес, о котрий тобі розходить ся, знаю дуже добре і знаю, що він добрий. Можу на то присягнути, коли хто того зажадає. Отже можеш послугувати ся моїм назвищем, кілько лиш схочеш, а ручу, що до трех тижднів випродаш акций за три міліони. Зиском поділимо ся.

Чи знаєте, що мало всіх меблів на кусники не поломив, так танцював і кидав ся в нестримній радости. Я мусів его аж зловити і силоміць посадити на кріслї.

— Отже можу ужити твого назвища — повтаряв. — Твого назвища! Чи ти знаєш, що то значить? Чоловіче, атже они будуть летіти, як мухи до меду, ті богаті Льондонці. Бити ся будуть о акциї! Мій маєток вже зроблений і тобі то завдячую. Не забуду тобі того до кінця житя!

До двацятьох чотирох годин Льондон був як в горячці. Я не мав нічого иншого до роботи, як лиш сидіти дома і всім відвідуючим мене відповідати:

— Так, я позволив єму покликати ся на мене. Знаю інтерес і знаю чоловіка. Він заслугує на найвисше довірє, а копальня варта о много більше, ніж за неї жадає.

Тимчасом вечери проводив я кождого дня у амбасадора з моєю любкою. О копальні не говорив їй ні слова, аби відтак можна було зробити їй несподіванку. Ми говорили лиш о сподіваній платні і о любови. Ніколи о чім иншім. Часом лиш о платні, часом лиш о любови, а часом о одній і другій разом. А що до амбасадорової і єї дочки, то чого они не видумували, аби нам допомогти і забезпечити сам на сам. Показали ся обі ідеально добрими.

Коли місяць кінчив ся, мав я міліон долярів власних в льондоньскім банку, Гастінґс друге тілько. Хорошо одітий і висьвіжений поїхав я на площу Портлянд і пересьвідчивши ся, що мої птиці повернули, удав ся до амбасадора, забрав мою паню і вирушив з нею на ту авдиенцию, розмавляючи цілу дорогу о обіцянім місци і привязаній до него платни. Була она якась дуже збентежена, що робило єї неможливо і незвичайно хорошою. Отже я сказав їй:

— Знаєш, люба, що ти так виглядаєш, що просто було би злочином, коли би жадали менше як тисяч фунтів річно.

— Генриху, Генриху, ти нас згубиш!

— Нічого не бій ся. Виглядай лиш дальше так як в тій хвили, а проче лиши мені. Буде всьо добре.

— Але памятай, що коли зажадаємо за богато, то можемо нічо не дістати. А що тоді з нами стане ся? І як заробимо на житє?

Так отже показало ся, що не она мене, лише я єї мусів успокоювати і підержувати єї відвагу.

Той сам льокай, що тоді, завів нас до комнати, в котрім були оба братя; здавало ся, немов би були зачудовані присутностию моєї хорошої товаришки, але я зараз пояснив їм ситуацию:

— То нічого, панове, то лиш моя будуча жена.

І представив їм єї. Просили нас сідати і дуже вічливо старали ся єї усьміщити. По хвили я знов відозвав ся:

— Панове, я готовий зложити рапорт.

— Дуже нас то тішить — відповів мій

також против управильненя справи прапорів і емблематів без рівночасного управильненя прав хорватского народу. На тім наради перервано.

Дня 19 с. м. відбула ся під президиею дра Фукса конференция австрийских делеґатів в справі задуманої зміни реґуляміну делеґаций-них нарад, яку реферував дел. Доберніґ іменем комісиї вибраної саме для сеї цїли. Проєктована зміна реґуляміну обнимає м. и. постанову що до уділу австрийских міністрів о нарадах делеґаций та управнене президента австрийскої делеґациї до скликуваня єї ad hoc. Дел. Урбан горячо попирає у віденьскій пресї справу частїйшого покликуваня делеґаций, яке є конечне, коли хто хоче, щоби ся інституция мала вплив на хід заграничної полїтики.

„Neue fr. Presse" доносить з Берлина з жерела цїлком певного, що вчера відійшов з Берлина до міністерства справ заграничних у Відни дуже важний акт, потверджуючий приязнь Німеччини супротив Австро-Угорщини. „Neue fr. Presse" додає від себе, що потреби такого потверджуваня дружби властиво не було, бо не було сумніву що до щирости Німеччини супротив Австриї. Однако позаяк з француської і анґлїйскої сторони при дискусиї над зелїзничими справами на Балканї одержала Росия як найсильнїйші докази симпатиї, то було вказане заявлене безосновности поголосок немов би Німеччина не підпирала достаточно справи реформ ведених на Балканї Австриєю. Мимо того, що відношене Австриї до Росиї формально не змінили ся, то все таки не єсть таке саме, як було. З того вийшла для Німеччини потреби заявленя перед сьвітом свого відношеня до Австриї. — Болгарска праса, обговорюючи справу намірених получень зелїзничих на балканьскім півострові, взиває правительство, щоби скористало з нагоди і перевело зелїзничі полученя Болгариї з Туреччиною, при чім висказує надію, що ті заходи болгарскі підопре і Австрия. — Турецкий амбасадор в Петербурзї доносить, що як пересьвідчив ся, вісти о рухах росийских войск на Кавказї і в одескім окрузї не мають найменшої підстави. — Вчера приймив султан на селамлику французского амбасадора Констанса, а відтак австро-угорского марґр. Паллявічінїого.

Між Сербією й Чорногорою дійшло до поважного заостреня. Сербія не хотїла видати Чорногорі заговірників, а чорногорский міністер президент Томанович схарактеризував то поступоване знаменними словами: „Ми хотїли Сербам подати руки до привіту, а дістали за те бомби". В сербскій скупштинї домагали ся за те сатисфакциї. Всю вину Сербія приписує Чорногорі, котра вдруге домагала ся видачі заговірників, але сему відказано. Чорногорский дипльоматичний аґент має виїхати з Білгорода, а чорногорский князь висловив в письмі висланім до Білгорода своє обурене задля становища сербскої скупштини.

Новинки.

Львів, дня 22-го лютого 1908.

— Іменованя. Міністерство торговлї іменувало укінченого студента прав, Волод. Лесецкого, практикантом концептовим в Дирекциї почт і телеґрафів у Львові. — Президент висшого суду краєвого іменував асистента рахункового, Стеф. Заґурского, офіцияломь а практикантів: Йос. Міллера Йос. Габуру асистентами рахунковими у відділї рахунковім висшого суду краєвого. — Президия краєвої Дирекциї скарбу перенесла поборців митових Адольфа Бржика і Ів. Галиньского ad personam до X кл. ранґи урядників державних.

— Справи особисті. Начальний Директор галицких почт і телеґрафів, Іван Любич Сеферович виїхав в урядових дїлах до Відня. Заступство обняв ц. к. радник Двору Людвик Пікор.

— Комітет будови руского театру відбув дня 13 сїчня с. р. засїдане, на котрім голова комітету, др. Кость Левицкий згадав теплим словом покійного о. Темницкого, помершого дня 10 лютого м. р. в Алянд коло Боцен, котрий сповняв уряд касиєра комітету з незвичайною точностию і полишив касу комітету в найкрасшім порядку. Присутні повстанєм з місць віддали честь его памяти. Дальше кооптовано з ширшого комітету будови театру до тїснїйшого Костя Паньківского, директора Кредитового союза, і передану ему уряд касиєра комітету. Відтак принято до відома касовий звіт за час від серпня 1903 р. по конець грудня 1907 р. і ухвалено відбути засїдане комітету по соймових виборах.

— Нещаслива пригода. При земних роботах за Личаківскою рогачкою усунула ся земля і присипала одного робітника. Мимо того, що робітники занятї при будові нової зелїзницї кинули ся зараз єму на поміч, видобуто вже лиш трупа котрого прикрито плахтою і полишено на місци аж прийде комісия судово-лїкарска.

— Дрібні вісти. З днем 21 заведено загальний рух на шляху Тересин-Іване пусте. — З Каменця подільского (в Росиї) доносять, що в ломі каміня коло Рублївки знайдено закопаний скарб 13 барилок з золотими монетами. Вартість тих монет обчисляють на півтора міліона рублів. — Фабрикант диямантів Лемоан в Парижи повів свою справу при конфронтациї з міліонером Вернгером так, що той згодив ся на нову пробу робленя штучних диямантів під контролею знатоків. В виду того Лемоан має бути випущений на волю. — З сїний дому при ул. Алембеків у Львові вкрадено отоману і умивальню на шкоду Льва Ціппера. — За крадїж срібного годинника з ланцушком на шкоду Михайла Маргиняка арештовано вчера Катерину Луцину.

— З Перемишля. В цїли переведеня можливої орґанїзациї наших сїльских і маломіщочкових крамниць в перемискім повітї, прошу всїх, хто сею справою інтересує ся, головно управи крамниць, а також приватних властителїв о подане своїх адрес. — М. Лазорко, начальник складу „Народної Торговлї" в Перемишлї.

— В Тернополи відбуде ся в недїлю, дня 1 марта с. р. в сали „Рускої Бесїди" вечерок з танцями на дохід „Рускої захоронки". Музика війскова 55 пп. Стрій візитовий. Початок о год. 8·30 вечером. Вступ за запрошенєм. Ласкаві датки просить ся надсилати на руки предсїдательки п. Ольги Громницкої.

— Театр аматорів львівского „Сокола" відограв в недїлю дня 23 с. м. 4-актову комедию Карпенка-Карого: „Сто тисяч". Початок о 7 год. Білети вступу продає вже „Сокільский Базар".

— Без'язикий. В Гамбурзї арештувала полїция якогось жебрака, котрий ходив по тамошних домах і склепах а показуючи письмо, в котрім була описана цїла его нещасна доля, збирав щедрі датки. Він каже, що єсть Греком, називає ся Маріюс Маллїос і родив ся 1888 року в Македониї. Одного дня напали на них Турки, убили батька й матїр, спалили дім, а его зловили, вирізали ему язик і відрубали ліву руку. Все то описано в згаданім письмі дуже докладно і в трогаючий спосіб, а люди милосердия ся над нещасливим і не жалували навіть більших датків, срібних та золотих

пан — бо будемо могли рішити, котрий з нас виграв заклад. Коли я, то будете мати найлїпше місце, яке лиш маю до розпорядимости. Маєте міліоновий банкнот?

— Ось він, пане. — І я подав єму его.

— Отже я виграв! — відозвав ся. — І щож ти на то Авель?

— Га щож, не можу инакше сказати, як лише, що він жиє, а я програв двацять тисяч фунтів. Але нїколи був би я не увірив в можливість того.

— Мій рапорт ще не скінчений — сказав я — а він досить довгий. Коли панове позволите, то прийду котрогось дня і подрібно розповім історию послїдного місяця. А тимчасом прошу поглянути на то.

— Що? Квіт депозитовий на двіста тисяч фунтів? Чи то ваші?

— Мої. То зиск, зароблений мною в послїдних трицятьох днях при помочи тої дрібної позички, яку я одержав від вас. А одинокий ужиток, який я з неї робив, було купованє дрібниць і жадане, аби менї видавано решту.

— Чи то може бути? Чоловіче, агже то зовсім неімовірне!

— Про мене; маю докази.

Черга зачудованя прийшла тепер на Порцию. Отворила широко очи і спитала:

— Генриху, чи то справдї твої гроші? Отже ти говорив менї не правду?

— Так, люба, але знаю, що простиш менї.

— Не будь-но так певний того. То дуже не красно з твоєї сторони, що ти мене так обманив.

— Маю надію, що переболїєш то, моя найдорожша; то був лиш невинний жарт; але ходім вже.

— Чекайте-но, а то місце? — замітив старший пан. — Чейже я обіцяв вам місце.

— Бачите — відповів я — я дуже вам вдячний, але обставини так зложили ся, що вже не потребую місця.

— Алеж можете вибрати найлїпше, яке маю до розпорядимости.

— Сердечно дякую, з глубини серця дякую, але й того не потребую.

— Генриху — відозвала ся моя суджена — щось ти дуже холодно показуєш свою вдячність. Чи можу тебе в тім виручити?

— Алеж очивидно, моя дорога. Пробуй, чи зумієш то лїпше від мене.

На то підійшла Порция до мого старушка, сїла ему на колїнах, обіймила его за шию і поцїлувала в оба лиця. Оба панове на цїлий голос зареготали ся, а я остовпів. Можу сьміло сказати, що просто скаменїв.

— Тату, Генрих каже, що не потребує нїякого місця в твоїм домі, а мене то незвичайно диймає.

— Як, моя, дорога, то має бути твій отець? — спитав я здивований.

— А так. Властиво вітчим, але такий добрий, що й рідний отець не може бути лїпший. Може тепер зрозумієш, длячого я так сьміяла ся, коли ти, не знаючи о моїх родинних відносинах, оповідав менї у амбасадора, яких клопотів набавив тебе заклад тата з вуйком Авлем.

Супротив того приступив я до річи просто.

— Мій дорогий пане — відозвав ся я — відкликую всьо, що сказав. Єсть місце, яким можете мене надїлити.

— А то яке?

— Місце зятя.

— Го, го! Бачите, ви ще нїколи не служили в тім характері, отже не можете менї дати запоруки, що будете відповідним. А то чей було услівє нашої умови.

— Отже возьміть мене на пробу, так на яких — трийцять до сорок лїт, а тоді, коли...

— Ну, нехай і так буде. Жадане не велике і досить розумне; отже беріть єї собі.

Чи ми щасливі? Нема навіть слів на сьвітї, аби то описати. А коли Льондон довідав ся кілька днів пізнїйше о моїх пригодах з тим банкнотом, мав неаби яку утїху і невичерпаний материял до розмови.

Отець моєї Порциї заніс той банкнот до банку і виміняв его на готівку, а банк скасував его і дарував ему на памятку; він же жертвував нам его в дни нашого вінчаня і від тої хвилї висить він оправлений за склом на найпочестнїйшім місци в нашім домі. Єму бо завдячую мою Порцию. Коли би не він, не міг би я був полишити ся в Льондонї, не був би на обідї у амбасадора і нїколи не був би єї пізнав. Тому, коли мене хто питає о него, все відповідаю:

— Так, то міліоновий банкнот, як бачите, але лише одну річ закупив в цїлім своїм житю, а і то десять раз дешевше, як той предмет вартував.

монет. І був би нещасливий каліка робив добрий інтерес, як би не то, що поліция в Гамбурзі дістала повідомлене з Берлина, що без'язикий Грек належить до ватаги якихсь Росиян і Греків, котрі в дуже хитрий спосіб витуманюють від милосердних людий гроші.

Отже без'язвкого арештовано і тоді показало ся, що відрубана Турками рука єму якимсь чудом відросла, хоч Маріюс Маллїос уперто говорить, що не може тою рукою нічого робити. По таким чуді хотів міський фізик др. Ерман переконати ся, чи може бідному калїцї й язик якимсь чудом не відріс. Зразу не можна було відшукати в роті язика, але остаточно лїкар добачив кінчик і старав ся наколонити Маллїоса, щоби він говорив. Та на дармо. Маліос не хотів говорити анї в поліцийнім арешті анї перед судиєю слідчим анї підчас розправи, хоч розуміє і уміє добре по нїмецки і на всї питаня відповідав письменно. Фізик др. Ерман зізнав однак перед судом, що він кріпко о тім переконаний, що Маллїос має здоровий язик і може добре говорити, лиш уміє так зручно і штучно язик підогнути, що здає ся, як би був дійсно без'язикий. Др. Ерман розповів, що він, коли шукав за язиком в роті Маллїоса, пустив єму неспостережено каплю чорнила на язик, а відтак лишив его на якийсь час в спокою. Коли опісля заглянув знов до рота, Маліос висунув був перед тим язик, бо губя із середини були поваляні чорнилом. Суд набрав також того переконаня, що без'язикий має язик, і засудив Маллїоса на місяць вязниці.

— **Репертуар руского театру в Надвірнї.** (Саля міска. Початок о $7^{1}/_{2}$ вечером. Білєти продає Вп. Свищ, а від год. 6 вечером каса театру).

В неділю дня 22 лютого „Ой не ходи Грицю“ народний образ зі співами в 5 діях М. Старицкого.

— **Стипендиї.** Краєвий виділ наділив стипендиями учеників руских ґімназий: в Коломиї: Михайла Сьміха, VIII. кляса ім. Ґловацкого 315 К річно і Василя Пилипюка, VII. кл. ім. о. Скобиньского 200 К річно; у Львові: Романа Бардина, VII. кл. ім. Ґловацкого 315 К річно; в Перемишли: Льва Луцкого, VIII. кл. ім. Ґловацкого 315 К річно; в Тернополи: Евгена Грицака, VIII. кл. ім. Ґловацкого 315 К річно. Крім сих дістали стипендиї: Хризант Николай Гуглевич, V. кл. нїмецкої ґімн. у Львові ім. Ґловацкого 315 К річно, Олександер Бережницкий, II. кл. ґімн. в Самборі, родинну стипендию ім. Бережницкого 80 К річно і Олекса Дереш vel Николишин, VI. кл. ґімн. в Стрию, ім. Ґловацкого 315 К річно.

— **Пригода на зелїзници.** При виїздї поїзду тягарового ч. 563 дня 22 с. м. з Максимівки зачепила машина того поїзду об вози стоячого в тій стациї поїзду тягарового ч. 264, внаслідок чого машина і віз службовий поїзду 563 і два вози поїзду товарового ч. 264 вискочили із шин і так сперли виїзд до Підволочиск. Аж до усуненя перешкоди подорожні поспішних поїздів і особових мусять в Максимівцї пересїдати ся. Перешкода буде ще нинїшного дня усунена. Крім машинїста і топника поїзду 563, котрі занедужали внаслідок потрясеня нервового, нїхто не був зранений.

— **Війт убийником.** Одна з львівских ґазет принесла оногди слїдуючу трохи неймовірну і доси непотверджену вість з Надвірнянщини: Перед кількома днями, в ночи, в часї великої заверухи зголосило ся до війта в Тисменичанах, надвірнянского повіта, двоє селяньских дївчат, що вертали ся з Америки в рідні сторони, і просили его о нічліг. Дївчата заявили, що мають при собі около 1000 К, зароблені в Америцї, а що боять ся деинде ночувати, щоб не вкрадено у них гроший, удають ся під опіку начальника громади. Війт приняв дївчата на нічліг і постелив одній на лаві, другій на припічку. Дївчина на лаві заснула зараз сильно, зате друга не могла заснути і тому почула, як господар умовляв ся з жінкою, щоби дївчата убити і забрати їм гроші. Коли начальник громади з жінкою пійшов до комори, щоби викопати яму, в яку мали сховати два трупи, перелякана дївчина скочила з печи, а не могучи добудитись своєї товаришки, втїкла сама в поле і сїла на сани якогось пахтяря, котрого здибала по дорозї, а сей завіз єї до найблизшої стациї жандармерії. Заалярмовані жандарми удали ся сейчас до дому війта, але він тимчасом сплячу на лаві дївчину вже убив. Убийника з жінкою відставили жандарми до суду.

— **Стародавна церква Покровска в Ромнї,** внаслідок бажаня полтавского архієрея Івана, переносить ся в Полтаву. Церква збудована Петром Калнишевским, остатним кошовим Запорожскої Сїчи, що пробув на засланю в Соловецкому монастирі 27 лїт і помер в 1803 р. На засїданю полтавскої Архівної Комисиї, 6 лютого, Л. Падалка подав докладний відчит про український церковно-будівничий стиль взагалї і про велику вартість будови й мальованя Покровскої церкви зосібна, яко видатного памятника українського мистецтва.

— **Ватага розбишаків перед судом.** Перед судом в Перемишли розпочала ся вчера, як то ми вже доносили, розправа против небезпечної ватаги розбишаків. До розправи, котра відбуває ся в битком набитій публикою сали, завізвано аж чотирох знатоків лїкарів, між ними професорів дра Сєрядского і дра Крушиньского зі Львова, а то зі взгляду на то, що головні обжаловані Чабак і Галушка удають божевільних, а відтак двох т. зв. вафенмайстрів войскових для оцінки револьверів, з котрих розбишаки стрїляли. На столах судових розложено моделї трох корчем, в котрих виконано убийства. Моделї ті, зроблені дуже докладно і показуючі наглядно всї місцеві обставини доконаних злочинів, виготовив судия слїдчий в сій справі др. Лінк.

Головний обжалований, Петро Чабак, чоловік молодий, лїт 27, жонатий, давнїйше різник, удає заєдно божевільного. На питаня трибуналу відповідає: „Завтра їду до міністерства“ а відтак мовчить і завертає очима. — Розправа почала ся від переслуханя Теодора Тишика, зарібника, замешкалого у Львові, жонатого, лїт 27. Тишик єсть головно обжалований о убите вистрілом з револьвера Якова Ротмана в Городку і о участи в трох намірених убийствах. Обжалований випирає ся вини і звалює всю вину на Чабака а по части і на Галушку та старає ся виказати, що в тім часї, коли убито Ротмана, був у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 21 лютого:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·40
Жито	10·50	до	10·70
Овес	6·10	до	6·30
Ячмінь пашний	6·50	до	7·—
Ячмінь броварний	7·40	до	7·80
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	9·50
Вика	6·50	до	6·80
Бобик	6·40	до	6·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза стара	8·50	до	8·70
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	80·—	до	95·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	80·—	до	95·—
Тимотка	30·—	до	35·—

Телеґрами.

Будапешт 22 лютого. В палаті послів в дискусиї над зміною реґуляміну виголосив десидент Лендель 3-годинну бесїду. По промові посла Босокія наради перервано.

Інсбрук 22 лютого. Підчас вчерашних виборів з міст до сойму вибрано Нїмців: 3 вільнодумних, 2 консерватистів, 2 християньских суспільників; — Італїянців: 5 лїбералів, 1 клерикала.

Люблїна 22 лютого. При вчерашних виборах до сойму з громад сїльских вибрано самих послів із словіньско-народної партиї. Партия ся мала доси 15 мандатів з громад сїльских а тепер здобула 16-тий мандат, котрий був доси в руках партиї поступової.

Петербург 22 лютого. Дума ухвалила по обширній дискусиї відослати до комісиї для особистої ненарушимости проект закона, внесений 180 послами в справі запомоги для осіб, котрі потерпіли внаслідок актів терористичних. Відтак принято порядок дневний, в котрім висказано глубоке обурене Думи з причини атаків терористичних.

Константинополь 22 лютого. По вчерашнім селамлику приймив султан францускoго амбасадора Константа а відтак австро-угорского марк. Палявічіні.

Танґер 22 лютого. У великім мечеті у Фезї відчитано вчера письмо Мулея Гафіда, в котрім він дякує за проголошене его султаном.

Лїсбона 22 лютого. Кілька часописий доносять, що реакцийні елементи роблять заговір против лїберальних. Правительство поробило міри осторожности. Часопись „Noate de Porto“ заявляє з цїлою рішучостию, що правительство викрило загорір Франкістів в королївскій палатї і потягне до одвічальности ґр. Амерозе, ґр. Каронца і майора Лябо, котрі стояли на чолї заговору. Майор Лябо мав увіряти Франка, що на случай вибуху революциї поспішить до Лїсбони і що три пушки вистануть єму, щоби здушити революцию.

Софія 22 лютого. Болгарска праса обговорюючи справу намірених сполучень зелїзничих на балканьскім півострові, взиває правительство, щоби користало з даної нагоди і довершило сполученя зелїзничого межи Болгарией а Туреччиною, при чім висказує надію, що Австро-Угорщина підопре ті проекти.

Ню-Кестль 22 лютого. В копальни „Вашінґтон Ґлеб“ настав вибух, від котрого згинуло 44 людий.

Берклї (Каліфорнія) 22 лютого. У фабрицї пороху настав вчера вибух 10 тон динаміту. Згинуло 4 Европейців і 24 Хінців.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).